

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

udgifter til tilsyn, idet man må føre tilsyn med arbejdet i de pågældende hjem. På disse områder har det vist sig, at der, selvom man kun skulle hjælpe indenfor de rammer, der er i øjeblikket, trænges til en betydelig ændring.

Af de bestemmelser, som indeholdes i lovforslaget, skal jeg fremhæve enkelte.

Jeg hilser med stor tilfredshed, at der nu principielt gives adgang til hjælp for alle hjem, at indtægtsgrænserne bliver slettet. Det var som nævnt tidligere kun de ubemidlede hjem, der havde adgang til sådan hjælp, og naturligvis er det dem, som man kan sige trænger i første række, men der er en række hjem, middelstandshjem, som ikke normalt har hjælp, og som sandelig også er ulykkeligt stillet i en katastrofesituation. Jeg er derfor meget tilfreds med, at denne udvidelse nu foreslås.

Ligeledes kan jeg give min tilslutning til, at der i fremtiden skal betales efter en vis skala. Jeg nærer på dette punkt nogle af de samme betænkeligheder som det ærede medlem fru Elin Appel. Jeg vil ellers nødig sidestilles med det ærede medlem i denne sag, selvom jeg kan være enig i nogle af det ærede medlems betragtninger, fordi jeg synes, at en så utrolig sur tone gik igennem al kritikken overfor dette lovforslag. Men også jeg mener, at man i betydelig udstrækning bør lade hjemmene betale, graduere betalingen og gå temmelig langt ned og naturligvis lade betalingen rette sig efter hjemmets økonomiske evne. Jeg vil mene, at det er et spørgsmål, som vi måske kunne se på i udvalget og tale med ministeren om der.

Dernæst er jeg også enig i, at kommunerne bør bære en del af udgifterne. Som det har været hidtil, er det ganske urimeligt, hvad de har båret af udgifter. Det er kommunerne, som mest selv nyder godt af de økonomiske besparelser, der skyldes loven, besparelser med hensyn til hospitalsplads, med hensyn til børnehjem og fødeklinikker o. s. v., og derfor er det naturligt, at de bærer en væsentlig del af udgifterne. Endvidere er det også et godt princip, at kommunerne derigennem gøres interesserede i en økonomisk administration. Om den procentsats, der er fastsat i lovforslaget, er den absolut rigtige, vil jeg også gerne være med til at tale om i udvalget.

Men der er et punkt, på hvilket jeg må tage afstand fra lovforslaget, og det er, at forslaget lægger løsningen i det sociale udvalgs hånd. Jeg er enig i, at man må lade kommunerne have frihed til at bestemme, om de vil iværksætte denne foranstaltning — så må den nødvendige agita-

tion bl. a. fra kvindernes side sættes i gang de forskellige steder for at få folk til at forstå ønskeligheden af etablering af husmoderafløsning —, men derimod er jeg ikke så sikker på, at det sociale udvalg bør have med ledelsen at gøre. Kommissionsbetænkningen tog også afstand derfra. På mit partis vegne kan jeg sige, at vi ikke betragter denne foranstaltning som en almindelig social foranstaltning. Vi ser den på linie med sundhedsplejerskeordningen, og vi ønsker den derfor ikke henlagt til det sociale udvalg. Men dertil kommer, at efter vor mening, og forøvrigt efter kommissionens mening, bør det sikres, at mindst een kvinde med kendskab til husligt arbejde er med til tilrettelæggelsen af dette arbejde. Der må derfor kunne findes en anden løsning, hvorefter det ikke bliver det sociale udvalg. Det sociale udvalg kan naturligvis være repræsenteret i det organ, der skal tage sig af denne sag, men vi må tage afstand fra, at den principielt henlægges til det sociale udvalg.

Lovforslaget forudsætter endvidere, at man kan overlade administrationen til en privat organisation eller en offentlig institution, og dette er jeg helt enig i, men hvorfor kan en kommunalbestyrelse ikke overlade hele organiseringen til en privat eller offentlig institution, som i forvejen beskæftiger sig med lignende sager? Hvorfor kan man ikke, på samme måde som f. eks. med hensyn til sygeplejeforeninger, overlade opgavens løsning til en privat forening? Jeg tror, at der også vil være anledning til at se nærmere på dette forhold i et udvalg.

I denne forbindelse vil jeg også gerne sige lidt om ansættelsen og om selve udvælgelsen. Man vil forstå af, hvad jeg sagde i begyndelsen om oprindelsen til denne husmoderafløsning her i landet, nemlig beskæftigelsesforanstaltningerne, at man må se hen til, at man nu får fat i virkelig egnede husmoderafløsere, husmoderafløsere, som vælger denne opgave, fordi de har den rette indstilling til arbejdet. De skal selvfølgelig først og fremmest være dygtige i det huslige arbejde, men dertil kommer, at de, som jo skal ind i alle mulige slags hjem, og som kan komme ud for alle mulige situationer og må give råd på forskellige områder, må have gennemgået et ganske kort kursus, for at man kan prøve deres indstilling og for at give dem de nødvendige supplerende kundskaber. At det skulle være så oprørende, at dette kursus skal være tilrettelagt eller, som der står i lovforslaget, godkendt af staten, og at det skal kunne finde sted på en husholdningsskole, kan jeg ikke se. Det er et ganske kortvarigt kursus, og jo mere spe-